

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Baran

Protokolant: Aleksy Beška, K. K. (1)

Prokurator: Tomasz Cieślak, A. O., K. S., J. G., W. F., A. B., A. C., E. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.11.2012 r., 28.02.2013 r., 11.04.2013 r., 12.08.2013 r., 14.10.2013 r., 5.12.2013 r., 6.02.2014 r., 19.03.2014 r., 19.05.2014 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa – Ochota przeciwko

1. **K. W.** c. F. i M. z d. K. ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że: w dniu 9 maja 2006 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadała w mieszkaniu przy ul. (...) dwadzieścia cztery opakowania folii aluminiowej z zawartością środków odurzających w postaci heroiny,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

2. **R. R. (1)**, s. J. i M. z d. W., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że: od nieustalonego okresu czasu do dnia 9 maja 2006 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środków odurzających,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

3. **D. K. (1)**, s. M. i E. z d. (...), ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 6 lipca 2006 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. P. (1) środków odurzających w postaci heroiny,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w okresie od września 2005 r. do dnia 9 maja 2006 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środków odurzających,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Oskarżoną **K. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na tej podstawie wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I wobec oskarżonej **K. W.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **K. W.** karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonej **K. W.** okres jej zatrzymania w sprawie w dniu 09.07.2006 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

V. Oskarżonego **R. R. (1)** uznaje za winnego tego, że od kwietnia 2006 r. do dnia 23 czerwca 2006 r. w **W.** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środków odurzających, w tym w okresie od kwietnia 2006 r. do 9 maja 2006 r. **J. M.** i od kwietnia 2006 r. do 23 czerwca 2006 r. **M. C.**, tj. czynu stanowiącego występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na tej podstawie wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **R. R. (1)** kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w dniu 7 czerwca 2006 r.;

VII. Oskarżonego **D. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów, stanowiącego występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na tej podstawie wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VIII. Oskarżonego **D. K. (1)** w ramach drugiego z zarzucanych mu czynów, uznaje za winnego tego, że w okresie od września 2005 r. do dnia 9 maja 2006 r. w **W.** działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielał innym osobom środków odurzających, w tym w okresie od końca września 2005 r. do 24 grudnia 2005 r. i w dniach 08 i 09 maja 2006 r. **Ł. W.**, tj. czynu stanowiącego występki z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IX. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzone **D. K. (1)** kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

X. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. IX sentencji wyroku wobec oskarżonego **D. K. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

XI. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **D. K. (1)** karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

XII. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt XI wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu **D. K. (1)** okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 06.07.2006 r. - 07.07.2006 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XIII. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) nr 1/06/132/06 pod poz. 1 i 2 oraz nr 2/06/101/06 pod poz. 1 i 2 przez ich zniszczenie;

XIV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. S. kwotę 1008,00 zł (jeden tysiąc osiem złotych) powiększoną o podatek VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonej **K. W.** z urzędu;

XV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. L. kwotę 1092,00 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dwa złote) powiększoną o podatek VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. R. (1) z urzędu;

XVI. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. F. D. kwotę 1008,00 zł (jeden tysiąc osiem złotych) powiększoną o podatek VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. K. (1) z urzędu;

XVII. na podstawie art. 627 zasądza od oskarżonej K. W. kwotę 1676,61 zł (tysiąc sześćset siedemdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) w tym 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych) opłaty, od oskarżonego D. K. (1) kwotę 1942,30 zł (tysiąc dziewięćset czterdzieści dwa złote trzydzieści groszy) w tym 1100 zł (tysiąc sto złotych) opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego R. R. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt 488/11

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. R. (1) zamieszkiwał w mieszkaniu przy ul. (...) w W. razem z babcią K. W. oraz swoją ówczesną dziewczyną A. K. D. K. (1) mieszkał z ojcem M. K. w mieszkaniu przy ul. (...).

W dniu 9 maja 2006 r. w godzinach popołudniowych funkcjonariusze policji oraz straży miejskiej przeprowadzali obserwację okolicy ulicy (...) w W., w związku z podejrzeniem, że odbywa się tam sprzedaż narkotyków. Funkcjonariusze K. N. (1), M. P. (2), J. S., M. T. (1) zauważyli moment, kiedy A. K. podawała zawiniątko, jak później się okazało zawierające działkę heroiny, M. M. (3), a ten jej przekazał pieniądze. W trakcie, gdy była obserwowana przez funkcjonariuszy, A. K. podchodziła i rozmawiała z K. W., siedzącą w tym czasie na ławce pod blokiem. Razem z nią na ławce siedział również przez jakiś czas M. B. (1). W tym samym dniu funkcjonariusze obserwowali również zachowanie D. K. (1). Zauważyli wówczas, jak podchodzi on do podjeżdżających samochodów, wkłada rękę przez okno samochodu i coś podaje. To zachowanie skłoniło policjantów do zatrzymania D. K. (1) i dokonania przeszukania w jego mieszkaniu. Na balkonie zamkniętego pokoju, który zajmował D. K. (1), znaleźli torebkę foliową z zapięciem strunowym z zawartością heroiny. W tym samym dniu pod blokiem przy ul. (...) zatrzymano K. W. i M. B. (1) oraz A. K.. Niezwłocznie dokonano przeszukania mieszkania K. W. – pod adresem ul. (...) z użyciem psa policyjnego. W toku czynności znaleziono w kieszeni marynarki należącej do K. W. dwie fiołki po lekach z zawartością 24 zawiniątek folii aluminiowej, w których znajdowała się heroina. W dniu 9 maja 2006 r. od godz. 15.00 do 21.00 R. R. (1) był obecny na egzaminie maturalnym z języka polskiego.

W dniu 6 lipca 2006 r. w W., na przystanku autobusowym przy ul. (...) udzielił M. P. (1), w obecności dwóch innych osób – K. N. (2) i M. Z., porcję środka odurzającego w postaci heroiny, za co otrzymał od M. P. (1) pieniądze. Zdarzenie to było obserwowane przez funkcjonariuszy straży miejskiej, którzy ujęli w/w osoby i powiadomili policję.

W związku z czynnościami operacyjnymi w tej sprawie, zostali również zatrzymani, czynni wówczas, narkomani Ł. W., J. M., M. C. oraz M. P. (1) ujawnili, kto sprzedawał im oraz innym osobom, narkotyki. D. K. (1) od września 2005 r. do 9 maja 2006 r. udzielał innym osobom środków odurzających (heroinę), w tym w okresie od końca września 2005 r. do 24 grudnia 2005 r. oraz w dniu 8 i 9 maja 2006 r. sprzedając heroinę Ł. W.. Nadto w dniu 6 lipca 2006 r. D. K. (1) sprzedawał heroinę M. P. (1). R. R. (1) handlował środkami odurzającymi co najmniej od kwietnia 2006 r. do 23 czerwca 2006 r., w tym od kwietnia 2006 r. do 9 maja 2006 r. sprzedając narkotyki J. M. i od kwietnia 2006 r. do 23 czerwca 2006 r. sprzedając heroinę M. C..

A. K. i M. B. (2) zostali skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 28/07 za czyny z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. Sprawę K. W., R. R. (1) i D. K. (1) wyłączono do odrębnego postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonych: K. W. (k. 98-99, 470-471 akt IV K 28/07, k. 108-109 akt IV K 488/11), R. R. (1) (k. 212-213 akt IV K 28/07, k. 109 akt IV K 488/11), D. K. (1) (k. 215-216, 316-317, 323-325, 458-459 akt IV K 28/07, k. 246-247, 250 akt IV K 488/11);

- zeznań świadków: K. N. (1) (k. 73-74 akt IV K 28/07, k. 247-248 akt IV K 488/11), J. S. (k. 85 akt IV K 28/07, k. 248-249 akt IV K 488/11), J. R. (k. 78 akt IV K 28/07, k. 249-251 akt IV K 488/11), M. P. (2) (k. 80 akt IV K 28/07, k. 341-342 akt IV K 488/11), M. T. (1) (k. 102 akt IV K 28/07, k. 342 akt IV K 488/11), K. K. (3) (k. 343), M. B. (1) (k. 129-130, 147, 328-331, 461-462, 746-747 akt IV K 28/07, k. 344-346 akt IV K 488/11), G. G. (k. 280 akt IV K 28/07, k. 415 akt IV K 488/11), N. C. (k. 282 akt IV K 28/07, k. 464 akt IV K 488/11), D. K. (2) (k. 281 akt IV K 28/07, k. 464-465 akt IV K 488/11), P. M. (k. 46-47 akt IV K 28/07, k. 465-466 akt IV K 488/11), M. P. (1) (k. 297-299 akt IV K 28/07, k. 466-469 akt IV K 488/11), M. T. (2) (k. 283 akt IV K 28/07, k. 469 akt IV K 488/11), K. N. (2) (k. 55, 285 akt IV K 28/07, k. 470-471 akt IV K 488/11), J. K. (k. 57-58, 65-66 akt IV K 28/07, k. 541-542 akt IV K 488/11), M. C. (k. 115-116, 242-245 akt IV K 28/07, k. 543-544 akt IV K 488/11), M. M. (3) (k. 120-121 akt IV K 28/07, k. 545 akt IV K 488/11), M. Z. (k. 59-60, 287 akt IV K 28/07, k. 524-546 akt IV K 488/11), Ł. W. (k. 90-92 akt IV K 28/07, k. 603-605 akt IV K 488/11), J. M. (k. 111-112 akt IV K 28/07, k. 606-608 akt IV K 488/11), A. K. (k. 106, 365 akt IV K 28/07), J. T. (k. 54-55, 424 akt IV K 28/07), K. P. (k. 63-64 akt IV K 28/07);

- dokumentów: z akt sprawy IV K 28/07 – protokołów zatrzymań osób (k. 9, 25, 28, 31, 51, 267, 270), protokołów przeszukania osoby (k. 11-13, 38-39, 43-44, 48-49, 271-272), protokołów użycia testera (k. 17, 75), protokołów przeszukania lokalu (k. 20-21, 22-24, 33-35, 41-42, 192-193, 302-304, 357-358), protokołu oględzin miejsca (k. 36-37), protokołu okazania osoby (k. 57-58), protokołów oględzin rzeczy (k. 93-95, 113-114), opinii z zakresu fizykochemii (k. 260-262, 415-416), wyroku dotyczącego A. K. i M. B. (1) (k. 749-751), z akt sprawy IV K 488/11 - opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej K. W. (k. 73), aktu zgonu M. K. (k. 307), opinii sądowo-psychologicznej (k. 393-396), kart karnych (k. 625-632).

Oskarżona K. W. nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wyjaśniała, że nie wie, skąd wzięły narkotyki u niej w domu.

Oskarżony R. R. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśniał, że nie wie skąd wzięły się narkotyki w mieszkaniu, w którym mieszkał wraz ze swoją ówczesną konkubiną oraz swoimi dziadkami.

Oskarżony D. K. (1) początkowo nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Przesłuchany w dniu 7 lipca 2006r. przyznał się do handlu narkotykami i złożył wyjaśnienia, w których opisał uprawiany proceder. Przed sądem zmienił stanowisko – nie przyznawał się. Wyjaśniał, że nie handluje narkotykami, a znalezione w jego mieszkaniu środki odurzające, w rzeczywistości podrzucili policjanci.

K. W. nie była dotychczas karana. R. R. (1) był wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa przeciwko mieniu. D. K. (1) również był karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przeciwko mieniu oraz przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, nie należy dać wiary wyjaśnieniom oskarżonych. Konsekwentne zaprzeczanie jakimkolwiek związkom z procederem handlu narkotykami koliduje z innymi dowodami, w szczególności zeznaniami świadków – przede wszystkim interweniujących funkcjonariuszy, częściowo także osób, który kupowały od oskarżonych – R. i K.

narkotyki, ale również z zabezpieczonymi dowodami rzeczowymi. Nie jest także wiarygodne zaprzeczanie przez K. W., posiadaniu przez nią środków odurzających.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji i Straży Miejskiej, którzy dokonywali czynności w postępowaniu przygotowawczym. Świadkowie ci, jako osoby obce dla oskarżonych i wykonujące w sprawie obowiązki służbowe nie mają żadnego interesu w tym, żeby zeznawać niezgodnie z prawdą. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójną, logiczną wersję zdarzeń.

Policjant K. N. (1) w dniu 9 maja 2006 r. obserwował teren między blokami przy ul. (...). Był naocznym świadkiem sytuacji, gdy D. K. (1) podchodził do podjeżdżających pojazdów i przez okno podawał coś znajdującym się wewnątrz osobom. Te okoliczności nie były podstawą do sformułowania wobec D. K. (1) konkretnych zarzutów karnych, lecz przesłanką do podejmowania dalszych czynności operacyjnych, a następnie procesowych, w tym do zatrzymania i przesłuchania świadków-nabywców narkotyków, których zeznania doprowadziły do ujawnienia popełnienia przestępstw będących przedmiotem niniejszej sprawy. Nadto świadek widział okoliczności sprzedaży narkotyku przez A. K., M. M. (3). Zeznania tego świadka były wartościowym dowodem w przedmiotowym postępowaniu.

Kolejny świadek J. R. był policjantem dokonującym zatrzymania i przeszukania mieszkania K. W. oraz mieszkania D. K. (1). W zatrzymaniu K. W. i przeszukaniu jej mieszkania uczestniczył również świadek J. S.. Świadkowie ci, zgodnie zeznali, że po znalezieniu narkotyków w kieszeni marynarki K. W., oskarżona namawiała policjantów do wyrzucenia znalezionej przedmiotu i „zapomnienia o sprawie”. Ich zeznania były jednym z głównych dowodów obciążających K. W.. J. R. przeprowadził także rozmowy telefoniczne z M. C. i J. M., przez zabezpieczony dla celów śledztwa telefon A. K., na który świadkowie ci dzwonili, chcąc umówić się z (...) w celu zakupu heroiny. Zeznania tego funkcjonariusza Sąd uznał za istotny i wiarygodny dowód w sprawie, zwłaszcza na okoliczność posiadania przez K. W. narkotyków.

Policjanci – M. P. (2) i M. T. (1) dokonywali zatrzymania, występujących w niniejszej sprawie w charakterze świadków: M. M. (3), J. K. i J. T.. Zeznania tychże funkcjonariuszy nie świadczą bezpośrednio o dokonaniu czynów przez oskarżonych, ale dają szerszy ogląd na całą akcję związaną z zatrzymaniem występujących w sprawie osób, dlatego też zostały przez Sąd włączone do materiału dowodowego.

Strażnicy miejscy – G. G., D. K. (2) oraz świadek N. C. byli naocznymi świadkami sytuacji z 6 lipca 2006 r., kiedy to D. K. (1) sprzedał M. P. (1) porcję narkotyku. Funkcjonariusze straży miejskiej dokonali ujęcia oskarżonego K. (wraz z trzema innymi osobami) na gorącym uczynku i przekazali go do dyspozycji policji. Policjant M. T. (2) dokonywał przeszukania osób ujętych przez strażników miejskich 6 lipca 2006 r., w tym oskarżonego K.. Zeznania tych funkcjonariuszy były jednym z głównych dowodów świadczącym o dokonaniu przez D. K. (1) pierwszego z zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Uwadze Sądu nie umknął fakt, że treść składanych w postępowaniu przygotowawczym zeznań funkcjonariuszy, którzy wspólnie dokonywali interwencji jest ze sobą zbieżna na tyle, że rodzi przypuszczenie, że dokonywano przepisywania lub też kopiowania zeznań świadka zeznającego wcześniej, do protokołu przesłuchania świadka zeznającego później, z nieznacznymi jedynie zmianami. I tak, zeznania J. R. (k. 78) są prawie identyczne z zeznaniami J. S. (k. 85). Zeznania M. P. (2) (k. 80) pokrywają się całkowicie z zeznaniami M. T. (1) (k. 102) – skopiowano nawet błędy ortograficzne. Praktycznie tożsame są zeznania G. G. (k. 280), D. K. (2) (k. 281) i N. C. (k. 282). Jakkolwiek negatywnie należy oceniać praktykę funkcjonariuszy organów ścigania, polegającą na kopiowaniu zeznań jednego świadka i wklejaniu do protokołu przesłuchania drugiego, trudno jest przyjąć, że dyskwalifikuje to wartość dowodową samego zeznania. Każdy ze świadków, pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, własnoręcznie podpisał protokół przesłuchania, stwierdzając jego zgodność ze swoim zeznaniem. Każdy z przesłuchiwanym funkcjonariuszy potwierdził przed sądem swoje zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Logicznym i zrozumiałym jest, że osoby, które przebywały w tym samym czasie i miejscu i dokonywały wspólnie tych samych czynności, mają te same spostrzeżenia i jednakowy ogląd sytuacji. Dlatego też należy przyjąć, że ewentualne kopiowanie czy przepisywanie treści zeznań świadczy raczej o niedostatecznej skrupulatności policjantów, a nie o ich rzekomej zмовie czy wręcz

falszowaniu protokołów. Z tych powodów, Sąd uznał zeznania tych świadków za istotny i wartościowy element materiału dowodowego.

Świadek M. C. jest narkomanem, zaopatrującym się w środki odurzające na terenie U.. Świadek został zatrzymany dn. 10 maja 2006r. po tym, jak zadzwonił na zatrzymany wcześniej telefon u A. K. i chciał kupić narkotyki. W śledztwie zeznał początkowo (k. 115-116), że kupuje heroinę od dilerka o imieniu R., a telefon odbiera zwykle dziewczyna, której świadek nie zna. W późniejszych zeznaniach, złożonych 23 czerwca 2006 r. (k. 242-245) świadek zeznał, że poprzednie zeznania zostały wymuszone przez policjanta, zaś narkotyki kupuje od mężczyzny o pseudonimie (...) – nie we, jak ma na imię w rzeczywistości. Przed sądem nie potwierdził zeznań z k. 115-116, potwierdził te z k. 242-245. Zeznał, że w czasie składania pierwszych zeznań był pod wpływem narkotyków, a także, że nie kupował narkotyków w U.. Na sali rozpraw nie rozpoznał swojego dilerka. W ocenie Sądu, zeznaniom świadka na sali rozpraw nie należy przyznać waloru wiarygodności, albowiem stoją one w sprzeczności z jego własnymi słowami, wypowiedzianymi podczas pierwszego przesłuchania. Należy bowiem zauważyć, że wtedy podał on numer telefonu dilerka R., a aparat z tym numerem następnie został zatrzymany u A. K. (wówczas dziewczyny R. R. (1)). Nie ulega wątpliwości, że dzwonił na ten telefon i chciał od rozmówcy (którym w rzeczywistości okazał się być policjant – J. R.) kupić narkotyki. Z tego też względu, Sąd uznał, że świadek M. C. kupował narkotyki od R. R. (1), gdyż tak należy logicznie powiązać przedstawione w tym miejscu dowody. W ocenie Sądu jego pierwsze zeznanie, jako złożone spontanicznie, było szczere i zgodne z prawdą.

Świadek J. M. został zatrzymany po tym, jak zadzwonił na telefon zatrzymany u A. K. i chciał umówić się z (...), żeby ten sprzedał mu działkę heroiny. W rzeczywistości jego rozmówcą był policjant – J. R.. Świadek M. zeznał (k.111-112), że kupuje narkotyki od R. (nazwiska nie podał), wskazując natomiast jego adres tj. ul. (...) (faktyczny adres zamieszkania R. R. (1)). Przed sądem stwierdził (k. 606-609), że podpisał na policji pusty protokół, a więc nie mówił tego, co jest w tym protokole zapisane. W ocenie Sądu jego obecne wycofanie się z wcześniejszych zeznań nie wynika z tego, jak on sam podnosi, że to nie jest prawda, ale ma na celu ochronę oskarżonych przed odpowiedzialnością karną, ale również ochronę własnej osoby. Nadto za przyjęciem za prawdziwe zeznań tego świadka złożonych podczas pierwszego przesłuchania (k.111-112) przemawia to, że podawał on wówczas wiele szczegółów, dotyczących cen, ilości i wielkości nabywanych działek, jak również osoby, która je sprzedawała. Posiadanie tej wiedzy przez świadka, w połączeniu ze znajomością dokładnego adresu R. R. (1), uwiarygadnia jego zeznanie.

Jako początkową datę czynu polegającego na udzielaniu narkotyków przez R. R. (1) innym osobom Sąd przyjął okres, który wskazali obaj świadkowie: M. i C., kiedy to zaczęli kupować heroinę od oskarżonego R. (kwiecień 2006), zaś jako końcową datę czynu – dzień 23 czerwca 2006 r., tj. dzień, w którym świadek C. złożył zeznania po raz drugi w śledztwie. Nadto w opisie czynu uszczegółowiono okresy sprzedawania narkotyków J. M. do dnia jego zatrzymania i przesłuchania w sprawie. Zawężając opis czynu tylko do tych osób Sąd miał na względzie to, że tylko w odniesieniu do tych świadków można z całą pewnością przyjąć fakt sprzedaży im narkotyków przez oskarżonego.

Świadek M. P. (1) jest uzależniona od narkotyków. Zeznała, że 6 lipca 2006r. spotkała się z D. K. (1) na przystanku autobusowym, aby odzyskać od niego leki, które pozostawiła u niego w mieszkaniu. Zeznała także, że D. K. (1) handluje narkotykami. Nie potrafiła wytłumaczyć, skąd wzięło się zawiniątko z zawartością heroiny, znalezione przez strażników miejskich w momencie zatrzymania świadka P. i oskarżonego K.. W ocenie Sądu, zeznania M. P. (1) są wiarygodnie jedynie częściowo. Świadek potwierdziła fakt zajmowania się przez D. K. (1) handlem narkotykami oraz spotkania się z nią w dniu 6.07.2006r., potwierdzone również innymi dowodami. Niewiarygodne są natomiast jej zeznania w zakresie, w jakim twierdzi, że nie kupowała od D. K. (1) heroiny, której porcję znaleziono przy niej. Ta część jej zeznań stoi w ewidentnej sprzeczności z zeznaniami naocznych świadków G. G. i D. K. (2), którzy widzieli (i potwierdzili to w swych zeznaniach), że kupiła ona narkotyk od K. na przystanku.

Świadek Ł. W. w postępowaniu przygotowawczym złożył obszerne zeznania (k. 90-92 akt IV K 28/07), w których stwierdził, że kupował narkotyki m. in. od D. K. (1), A. K., R. R. (1) i M. B. (1). Wskazał, że od D. K. (1) kupował narkotyki w okresie od września 2005r. do świąt Bożego Narodzenia 2005r. Przed Sądem zeznał (k. 603), że kupował narkotyki na U., ale oskarżonego R. nie zna (w momencie składania zeznań przez świadka, na sali nie było oskarżonego K.). Twierdzi, że podpisał protokół przesłuchania tylko po to, żeby zostać wypuszczonym. W ocenie Sądu, bardziej

wiarygodne są zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym, albowiem zostały złożone tuż po zatrzymaniu związanym z czynami będącymi przedmiotem tej sprawy. Te zeznania, poprzez ich szczegółowość, są według Sądu, prawdziwe. Upływ czasu i długoletnie zażywanie środków odurzających mogło znacząco wpłynąć na postrzeganie i zapamiętywanie wydarzeń, zwłaszcza wydarzeń sprzed kilku lat.

Należy również powołać się na treść ustnej opinii biegłego psychologa, obecnego na rozprawie podczas przesłuchania świadka, zgodnie z którą Sąd podszedł do zeznań świadka na rozprawie z dużą rezerwą. Generalnie należy stwierdzić, co do świadków w tej sprawie będących osobami uzależnionymi od środków odurzających, że znaczny upływ czasu oraz problemy z narkotykami mogą powodować, że świadkowie nie chcą pamiętać pewnych faktów, nie chcą mówić o niekorzystnych dla nich samych faktach z przeszłości, dlatego też Sąd za bardziej wiarygodne uznał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym,

A. K. była w okresie popełnienia czynu konkubiną oskarżonego R.. W przedmiotowej sprawie również występowała w charakterze podejrzanej, następnie oskarżonej. Przyznała się do zarzucanego jej czynu i zgodziła na dobrowolne poddanie się karze. W sprawie pod sygnaturą IV K 28/07 A. K. została prawomocnie uznana za winną występku z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W toku niniejszej sprawy, Sąd podjął próbę wezwania jej w charakterze świadka, ale wobec niemożności ustalenia miejsca jej pobytu, włączył do materiału dowodowego jej zeznania z postępowania przygotowawczego. Są one mało istotnym elementem materiału dowodowego ponieważ nie zawierają żadnych doniosłych okoliczności.

M. B. (1) występował w sprawie jako podejrzany, następnie oskarżony. Początkowo nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, tj. handlu narkotykami. Przesłuchany w dn. 11 lipca 2006r. przyznał się, że narkotykami handluje od kwietnia 2006r. oraz złożył i złożył wnioski o dobrowolne poddanie się karze (k. 328-331 akt IV K 28/07). W sprawie pod sygnaturą IV K 28/07 M. B. (1) został prawomocnie uznany za winnego występku z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przesłuchany obecnie przez Sąd jako świadek zaprzeczył by miał jakkolwiek wiedzę na temat tego, kto, poza nim samym, handlował narkotykami w U., nadto podał, że narkotyki znalezione w mieszkaniu K., należały do niego. W ocenie Sądu, poza przyznaniem się do sprzedawania narkotyków, zeznania tego świadka nie są prawdziwe. Taki wniosek należy postawić oceniając obecną pozycję procesową świadka, która jest dla niego o tyle korzystna, że wobec niego postępowanie karne zostało zakończone, a więc nie zależy już tej osobie na współpracy z wymiarem sprawiedliwości po to, by coś zyskać procesowo dla siebie. Nadto ewidentnie świadek, kiedyś będąc sam oskarżonym, a jednocześnie jako kolega, chciał swymi zeznaniami pomóc obecnym oskarżonym, biorąc na siebie część odpowiedzialności i odcinając dawnych kolegów, podobnie jak on zajmujących się sprzedażą środków odurzających. Sąd w przeważającym zakresie nie dał wiary zeznaniom tego świadka.

Świadek K. K. (3), zdaniem Sądu zeznawał szczerze, niemniej jego zeznania nie wniosły do sprawy żadnych istotnych okoliczności. Świadek był zatrzymany w dniu 6 lipca 2006r. razem z oskarżonym K.. Zeznał, że zna D. K. (1), ale nigdy nie kupował od niego narkotyków. Jego zeznania nie świadczą ani na korzyść ani na niekorzyść oskarżonego.

K. N. (2) i M. Z. są narkomanami. Przesłuchani po raz pierwszy w sprawie (N. - k. 55, Z. - k. 59-60 akt IV K 28/07) zeznali, niezależnie od siebie, że narkotyki kupują od mężczyzny o imieniu R. w okolicach „Galerii (...)”. Zeznania te okazały się nieprzydatne dla potrzeb niniejszego postępowania. W dniu 6 lipca 2006r. świadkowie ci zostali zatrzymani razem z D. K. (1) i M. P. (1) przez patrol straży miejskiej na przystanku autobusowym. Zeznając, zarówno świadek N. (k. 285 akt IV K 28/07), jak i świadek Z. (k. 287) potwierdzili sam fakt interwencji straży miejskiej, zeznali, że nie wiedzą nic na temat tego, czy D. K. (1) udzielił wówczas środków odurzających M. P. (1). Zeznania obydwu ww. świadków, jakkolwiek w ocenie Sądu wiarygodne, mają niewielki wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Zeznania świadka M. M. (3) okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. W śledztwie występował jako podejrzany o posiadanie narkotyków, odmówił składania wyjaśnień (k. 121 akt IV K 28/07). Przed sądem zeznał, że nie zna nikogo z oskarżonych (k. 545).

Nieprzydatne dla rozstrzygnięcia okazały się również zeznania świadków: P. M., J. T., J. K. i K. P.. P. M. w śledztwie zeznał (k. 46-47), że w dniu 9 maja 2006r. był obecny na podwórku przy ul. (...), gdzie doszło do zatrzymania, ale

jedynie przez bardzo krótki czas. Przed sądem zeznał (k. 465), że z oskarżonych zna jedynie z widzenia, a nie z nazwiska, D. K. (1), narkotyki zaś kupował zawsze na Dworcu (...). J. T. zeznał (k. 424 akt IV K 28/07), że 9 maja 2006r. pojechał na U., aby kupić narkotyki. Środek odurzający udało mu się zakupić od przypadkowo spotkanego, nieznanego mu narkomana. Nazwisk K. czy R. świadek nie kojarzy. Razem z J. T. udał się na U. w tym samym celu J. K.. Przesłuchany na rozprawie (k. 541-542) świadek również w ogóle nie kojarzył nazwisk oskarżonych. Świadek K. P. zeznała, że nie wie nic na temat sprawy (k. 63). Była jedynie koleżanką A. K. – byłej konkubiny R. R. (1). Nie miała nic wspólnego z narkotykami. Przed sądem nie udało się przesłuchać świadków T. i P. ze względu na brak ustalenia ich aktualnych miejsc pobytu.

Za wiarygodny materiał dowodowy, Sąd uznał dokumenty sporządzone przez policję na potrzeby śledztwa w przedmiotowej sprawie, tj. protokoły zatrzymań osób (k. 9, 25, 28, 31, 51, 267, 270), protokoły przeszukania osoby (k. 11-13, 38-39, 43-44, 48-49, 271-272), protokoły użycia testera (k. 17, 75), protokoły przeszukania lokalu (k. 20-21, 22-24, 33-35, 41-42, 192-193, 302-304, 357-358), protokół oględzin miejsca (k. 36-37), protokołu okazania osoby (k. 57-58), protokoły oględzin rzeczy (k. 93-95, 113-114), opinie z zakresu fizyko-chemii (k. 260-262, 415-416). Dokumenty te zostały sporządzone prawidłowo, zgodnie z przyjętymi zasadami i nie podstaw, aby kwestionować ich autentyczność czy zgodność z rzeczywistością.

W związku z tym, że część świadków to osoby uzależnione od narkotyków, Sąd uznał za celowe skorzystanie z opinii biegłego psychologa. Psycholog B. S. uczestniczyła przy przesłuchaniu świadka K. K. (3). Biegła złożyła do akt opinię pisemną (k. 393-396) Psycholog W. B. był obecny przy przesłuchaniach świadków: P. M., M. P. (1), K. N. (2), J. K., M. C., M. Z., Ł. W., J. M. na rozprawach w dniach: 14 października 2013r., 5 grudnia 2013r., 6 lutego 2014r. Składał opinie ustne do protokołu na okoliczność stanu zdrowia psychicznego świadków, stanu rozwoju umysłowego i zdolności postrzegania i odtwarzania przez nich spostrzeżeń. Opinie biegłych są logiczne, kompletne, nie zawierają sprzecznych wniosków i nie były kwestionowane przez żadnego z uczestników postępowania. Należy zauważyć, że w żadnym przypadku biegli nie orzekli, by któraś z przesłuchanych w ich obecności i opiniowanych osób, mogła być wykluczona jako świadek, ze względu na ewentualne ułomności stanu umysłowego. W związku z powyższym, Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W toku postępowania, Sąd zwrócił się do Urzędu stanu Cywilnego o odpis aktu zgonu M. K., ojca oskarżonego D. K. (1), który zeznawał jako świadek w postępowaniu przygotowawczym (k. 67) i był obecny przy przeszukaniu mieszkania, w którym znaleziono obciążające jego syna dowody. Ze względu na fakt, iż świadek zmarł, a miał możliwość odmowy składania zeznań, Sąd nie mógł zaliczyć jego zeznań do materiału dowodowego.

Mając na uwadze tak ukształtowany materiał dowodowy Sąd doszedł do niezbitego przekonania, że nie przyznanie się przez wszystkich oskarżonych do zarzuconych im czynów miało na celu wyłącznie dążenie do uniknięcia odpowiedzialności karnej, zaś przeprowadzone w sprawie dowody potwierdziły winę każdego z oskarżonych. Należy podkreślić, że jedynie D. K. (1) w toku jednego z przesłuchań (k. 323-325v z akt IV K 28/07) przyznał się do sprzedaży narkotyków, podając wiele faktów szczegółowych na ten temat, w tym czasookresu, ilości sprzedawanego narkotyku, ceny, sposobu pakowania. Te jego wyjaśnienia są, zdaniem Sądu, zgodne z prawdą. Przekonujące jest właśnie to, że perspektywa wystąpienia przez prokuratora z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania, skłoniła oskarżonego do mówienia prawdy. Miał on bowiem świadomość, że jeśli nie złoży wiarygodnych wyjaśnień, może pozostać w areszcie. To więc uczynił, a jego obecne wycofanie się z tych wyjaśnień, nie jest do przyjęcia, zaś przedstawione Sądowi w związku z tym argumenty, nieprzekonujące.

Czynnością sprawczą przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) jest posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej w sposób niezgodny z przepisami ustawy. Zgodnie z definicją legalną, zawarta w art. 4 pkt 26 wspomnianej ustawy, środkiem odurzającym jest każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. W wykazie tym znajduje się m. in. heroina, zaliczona do grupy 1-N. Posiadanie danego przedmiotu, jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą. Według D. W., w prawie karnym pojęcie "posiadania" jako znamię czasownikowe, charakteryzujące typ czynu zabronionego, występuje

w powszechnym znaczeniu („mieć”), jeżeli z treści samego aktu prawnego lub kontekstu, w jakim daną regulację wiązać należy z innymi przepisami, nie wynika co innego [D. W., Pojęcie "posiadania" w prawie karnym, Prok. i Pr. 2000, nr 2, s. 14]. Przepięstwo posiadania środków odurzających może być popełnione tylko umyŝlnie w zamiarze bezpoŝrednim lub ewentualnym. Sprawca musi wiedzieć, że posiada ŝrodek odurzający, a przynajmniej godzić się na to, że posiadane przez niego przedmioty stanowią takie ŝrodki. Znamie posiadania wbrew przepisom ustawy nie zachodzi, gdy spełnione zostały warunki okreŝlone w art. 33 ust. 1 u.p.n. - ŝrodki odurzające grup I-N i II-N oraz substancje psychotropowe grup II-P, III-P i IV-P mogą być uŝywane wyłacznie w celach medycznych, przemysłowych lub prowadzenia badań. ŝrodki takie, zgodnie z art. 34 ust. 1 posiadać może jedynie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie przepisów ustawy, rozporządzenia 273/2004 lub rozporządzenia 111/2005.

Przepięstwo z art. 59 ust. 1 u.p.n. jest polega na udzieleniu innej osobie ŝrodka odurzającego, ułatwieniu albo nakłonienu do uŝycia takiego ŝrodka w celu osiagnięcia korzyŝci majątkowej lub osobistej. Jest to przepięstwo kierunkowe, dla zaistnienia ktorego niezbędy jest cel działania sprawcy skierowany na osiagnięcie korzyŝci (bez względu na zaistnienie lub nie – skutku w postaci osiagnięcia takiej korzyŝci). Udzielanie innej osobie ŝrodka odurzającego lub substancji psychotropowej oznacza czynnoŝć przekazania jej ŝrodka lub substancji.

Przenosząc te rozwaŝania na grunt niniejszej sprawy naleŝy uznać, że K. W. swoim zachowaniem wypełniła znamiona ustawowe czynu z art. 62 ust. 1 u.p.n. Heroinę znaleziono w kieszeni jej marynarki, nie ulega więc wątpliwoŝci, że to ona była w posiadaniu porcji tego ŝrodka. Z zeznań funkcjonariuszy policji, interweniujących w jej mieszkaniu 9 maja 2006r. wynika, że miała ŝwiadomoŝć tego, że sę to narkotyki. Miała bowiem namawiać ich do wyrzucenia znalezione go przedmiotu i „zapomnienia o sprawie”. Nie musiała przy tym mieć ŝwiadomoŝci tego, że jest to heroina ani tego, jak dany ŝrodek działa, jakie sę sposoby ani skutki jego zaŝywania. Wystarczy ŝwiadomoŝć tego, że posiadana substancja jest narkotykiem i jej posiadanie jest zabronione przez prawo. Równieŝ nie budzi wątpliwoŝci Sądu, że oskarŝeni R. i K. wypełnili swoim zachowaniem znamiona ustawowe przepięstwa, o ktore zostali oskarŝeni. Zeznania ŝwiadców wskazują na to, że obaj oskarŝeni przekazywali ŝrodek odurzający, jakim jest heroina, innym osobom. Ustalono równieŝ, że działania tego podejmowali się za pieniędze, ktore ich klienci dostarczali im bezpoŝrednio w gotówce. Wskazać naleŝy takŝe, że w przypadku wszystkich trojga oskarŝonych nie zachodziła przyczyna, ktora mogłaby uzasadniać posiadanie heroiny w sposób zgodny z prawem (jest to okolicznoŝć niekwestionowana przez ŝadnego z uczestników postępowania).

Czyn z art. 62 ust. 1 u.p.n. jest występkim zagrożonym karą pozbawienia wolnoŝci do lat trzech. Wymierzając karę K. W., Sąd uwzględylił okolicznoŝci łagodzące, takie jak uprzednia niekaralnoŝć czy warunki osobiste sprawcy (wiek, choroba). Z tych teŝ względy, Sąd orzekł karę bliŝką dolnej granicy ustawowego wymiaru kary. Jednocześnie, Sąd, okreŝlając wymiar kary wziął równieŝ pod uwagę m. in. stopień szkodliwoŝci społecznej czynu, ktory naleŝy ocenić jako wysoki i warunki prewencji ogólnej. Narkomania, a zwłazszcza przepięcznoŝć narkotykowa jest bardzo istotnym problemem społecznym. Sam wiek oskarŝonej (73 lata w chwili popełnienia czynu, 81 lat w chwili orzekania) i przewlekła choroba (cukrzyca) nie mogą prowadzić do jej bezkarnoŝci. Z tego teŝ względu, Sąd uznał, że kara jednego roku pozbawienia wolnoŝci z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzy lata będzie adekwatna dla osiagnięcia celów kary. Kara o charakterze wolnoŝciowym z całą pewnoŝcią spełni cele zapobiegawcze i zapobiegawcze wobec oskarŝonej, a okres 3 lat próby będzie wystarczający by zweryfikować pozytywną prognozę co do jej zachowania w przyszłoŝci. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolnoŝci, Sąd orzekł wobec oskarŝonej karę grzywny w wysokoŝci stu stawek dziennych po 20 zł kaŝda. Zdaniem Sądu, jest to istotne ze względu na prewencję szczególnej, albowiem orzeczenie samej tylko kary pozbawienia wolnoŝci z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie byłoby wystarczająco odczuwalne dla oskarŝonej. Oskarŝona musi zauwaŝyć rzeczywistą dolegliwoŝć kary i grzywna własciwie ten cel spełni.

Czyn z art. 59 ust. 1 u.p.n. zagrożony jest karą pozbawienia wolnoŝci od roku do lat dziesięciu. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie wykazało, aby oskarŝony R. R. (1) zajmował się udzielaniem innym osobom ŝrodków odurzających na szczególnej szeroką skalę. Wykazano jedynie trudnienie się handlem narkotykami w okresie od kwietnia do czerwca 2006r., co stanowi doŝć krótki czas. Zdaniem Sądu, kara jednego roku pozbawienia wolnoŝci,

stanowiąca dolną granicę ustawowego zagrożenia za ten występki będzie wystarczająco surową odpłatą za czyn, adekwatną do stopnia winy i szkodliwości społecznej, tym bardziej, że Sąd nie zdecydował się w jego przypadku na warunkowe zawieszenie wykonania kary. Wielokrotna karalność oskarżonego R., w tym także za czyny popełnione w związku z udziałem w przestępczości zorganizowanej powoduje, że tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności może pomóc osiągnąć cele prewencji ogólnej i szczególnej. Dotychczasowa linia życia oskarżonego, zdaniem Sądu, wyklucza możliwość postawienia wobec niego dodatniej prognozy i orzeczenie wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

D. K. (1) w akcie oskarżenia zarzucono dwa czyny stanowiące występki z art. 59 ust. 1 u.p.n. Pierwszy z nich dotyczył jednorazowego udzielenia porcji heroiny M. P. (1) 6 lipca 2006r. Drugi z czynów stanowi czyn ciągły, polegający na udzieleniu innym osobom w realizacji z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu środków odurzających. W przypadku pierwszego z czynów, Sąd orzekł karę jednego roku pozbawienia wolności, uznając, że za jednorazowe udzielenie porcji narkotyku kara w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia jest wystarczającą represją. W przypadku drugiego czynu, kara orzeczona wyrokiem jest odpowiednio większa, gdyż działanie w czynie ciągłym, składające z cyklicznie powtarzających się zachowań, rozciągniętych w czasie, zasługuje na surowsze potraktowanie. Z tego względu, Sąd orzekł karę dwóch lat pozbawienia wolności.

D. K. (1) popełnił dwa czyny, będące przedmiotem niniejszego postępowania, zanim zapadł wyrok i wymierzono za nie kary pozbawienia wolności. Zgodnie zatem z art. 85 k.k. należało orzec karę łączną. Zdaniem Sądu, kara dwóch lat pozbawienia wolności, a zatem równa wyższej spośród kar jednostkowych, na które został skazany będzie karą wystarczająco sprawiedliwą.

Wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec D. K. (1), Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat. Jakkolwiek oskarżony K. w przeszłości naruszał porządek prawny, to jednak należy dać mu szansę poprawy swojego zachowania na wolności. Zdaniem Sądu, kara grzywny 200 stawek po 20 zł, orzeczona obok zawieszony kary pozbawienia wolności, będzie wystarczająco dotkliwa i zapobieże powrotowi do przestępstwa.

Ze względu na fakt, iż D. K. (1) dopuścił się czynów, za które został skazany w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zasadnym jest orzeczenie wobec niego karę grzywny. Sąd ustalił liczbę stawek dziennych na 200, gdyż liczba ta jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów. Wysokość stawki dziennej, Sąd ustalił na kwotę 20 zł, co jest uzasadnione możliwościami zarobkowymi oskarżonego.

Wszyscy troje oskarżeni byli zatrzymywani w związku z prowadzonym postępowaniem. Z tego względu należało zaliczyć na poczet kar okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie. K. W. i D. K. (1) zaliczono okres zatrzymania na poczet grzywien orzeczonych obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, przyjmując 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny. R. R. (1) zaliczono okres zatrzymania na poczet kary pozbawienia wolności uznając, że jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W przedmiotowej sprawie występowały dowody rzeczowe w postaci: testerów narkotykowych z zawartością heroiny wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 2/06/101/06 oraz sproszkowanej substancji koloru beżowego zawiniętej w folię aluminiową i telefonu komórkowego wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/06/132/06. Zgodnie z art. 70 ust. 1 u.p.n. razie skazania za przestępstwa określone w art. 53-61, 63 i 64 można orzec przepadek przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeżeli nie były własnością sprawcy. Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie.

Ze względu na udział w sprawie obrońców z urzędu, należało orzec o wynagrodzeniu za udzieloną wszystkim trojgu oskarżonych pomoc prawną. Nakład pracy adwokatów i przepisy prawa uzasadniają orzeczenie wynagrodzenia w kwocie, jak w sentencji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w wyroku.